

odvolání, jehož obsah — nové průvodní návrhy a nové okolnosti, které jsou v řízení zrušovacím nepřipustné — nelze pokládati za zákonné provedení některého ze zmatků uvedených v § 281, č. 1—11 tr. ř., takže je nebylo třeba ani vrátiti k podpisu oprávněným obhájcem podle § 1, č. 3 zákona č. 3/1878 ř. z.

Bylo proto zmateční stížnost zamítnouti podle § 4, č. 1 a § 1, č. 1, 2 zák. č. 3/1878 ř. z. již v poradě neveřejné.

Čís. 6343.

Ustanovení §§ 2 a 3 zákona o třaskavinách (z 27. května 1885, čís. 134 ř. z.) se nevztahují na třaskaviny, které jsou předmětem státního monopolu.

Rozsah ustanovení §§ 1 až 3 uvedeného zákona byl vládními nařízeními čís. 615/1920 a čís. 166/1922 Sb. z. a n. zúžen a omezen na ony výbušné látky, jež nejsou ani podle těchto vládních nařízení předmětem státního monopolu.

(Rozh. ze dne 12. května 1939, Zm I 174/39.)

Nejvyšší jako zrušovací soud uznal o zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přečinem podle § 3 zákona č. 134/1885 ř. z., takto právem:

Podle § 290, odst. 1 tr. ř. zrušuje se rozsudek, pokud byl napaden (v odsuzující části), ve výroku o vině a v důsledku toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisících jako zmatečný a věc se vrací soudu prvé stolice, aby ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl. Zmateční stížnost státního zastupitelství se odkazuje na toho rozhodnutí.

D ů v o d y:

Při zkoumání zmateční stížnosti, podané státním zastupitelstvím do odsuzující části rozsudku, přesvědčil se zrušovací soud, že soud prvé stolice použil nesprávně trestního zákona v neprospěch obžalovaného, nezjistiv všechny skutečnosti rozhodné pro posouzení, je-li v jeho jednání dána skutková podstata přečinu podle § 3 zákona o třaskavinách.

V napadené části rozsudku zjišťuje soud zcela všeobecně, že obžalovaný bez úředního povolení přechovával ve svém bytě různé třaskaviny, a to 80 dkg chlorečnanu draselného, 45 dkg střelného trhacího prachu, 20 dkg síry, 35 dkg připravené již trhaviny chlorečnanu a síry a 150 cm zápalné šňůry.

Tato zjištění soudu o povaze vyjmenovaných předmětů jako třaskavin jsou jednak zřejmě nesprávná (síra, zápalná šňůra), jednak neúplná, ježto soud nerozlišuje a blíže nijak nezjišťuje, nepatří-li předměty a

látky v rozsudku vyjmenované, v jichž neoprávněném přechovávání obžalovaným spatřuje skutkovou podstatu přečinu podle § 3 zákona č. 134/1885 ř. z. — ať již samy o sobě nebo po jejich sloučení neb jiné úpravě — k třaskavinám, které jsou předmětem státního monopolu.

Toto zjištění je však pro rozhodnutí o vině stěžovatelově v přečinu podle § 3 zákona o třaskavinách nezbytné, ježto v kladném případě nepřicházelo by ustanovení tohoto paragrafu v úvahu a mohlo by býti uvažováno o vině obžalovaného pouze s hlediska § 431 tr. z.

Podle posledního odstavce § 1 zákona o třaskavinách ze dne 27. května 1885, č. 134 ř. z., nevztahuje se totiž ustanovení prvního odstavce tohoto paragrafu na třaskaviny státního monopolu. V důsledku toho nevztahují se ani trestní normy §§ 2 a 3 téhož zákona na třaskaviny tvořící předmět státního monopolu, poněvadž se § 1 uvedeného zákona výslovně dovolávají.

Státní monopol výbušných látek byl zaveden, přesněji znovu upraven, zákonem z 15. července 1919, č. 414 Sb. z. a n., podle jehož § 1 předmětem monopolu výbušných látek jsou látky, které za ně budou nařízením prohlášeny. Tato prohlášení se stala vládními nařízeními z 8. listopadu 1920, č. 615 a z 30. května 1922, č. 166 Sb. z. a n., vydanými k provedení jmenovaného zákona. Těmito nařízeními byl rozsah ustanovení §§ 1 až 3 zákona o třaskavinách zúžen a omezen na ony výbušné látky, jež nejsou ani podle zmíněných vládních nařízení předmětem státního monopolu.

Za tohoto stavu věci a zákona bylo povinností nalézacího soudu, aby zjistil, zda látky a předměty obžalovaným přechovávané a v rozsudku vypočtené jsou výbušnou látkou, která není předmětem státního monopolu, a zda se tudíž na ně vztahují předpisy §§ 1 až 3 zákona o třaskavinách (srov. rozh. č. 1896, 2536, 3961, 4570, 5929 a j. Sb. n. s. tr.).

Podřadil-li nalézací soud, nezjistiv tuto rozhodnou okolnost, skutek obžalovaného pod ustanovení § 3 zák. č. 134/1885 ř. z., uvažoval o žalovaném skutku s hlediska zákona, který se k němu po případě nevztahuje, a zatížil tak rozsudek zmatkem podle § 281, č. 10 tr. ř.

Tím bylo zákona nesprávně použito na újmu obžalovaného, k čemuž zrušovací soud podle § 290, odst. 1 tr. ř. musil přihlížeti z úřední povinnosti, rozsudek proto zrušiti jako zmatečný již z tohoto důvodu a poněvadž pro nedostatek zjištění oněch skutečností, jež by při správném použití zákona měly býti podkladem nálezu, sám ve věci rozhodnouti nemůže, vrátiti věc soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.).

Čís. 6344.

Zákon ze dne 30. června 1921, čís. 254 Sb. z. a n., (o ochraně hraničních mezníků a trigonometrických značek) nerozeznává mezi hranicemi konečnými, ústavně schválenými, a hranicemi jen prozatímními;